

til det, jeg talte om før, hvor det ganske vist ikke er en Kommission, men dog ogsaa et Mellemed, som foretager Undersøgelse og Indstilling — naar de gaa hen og sige til Haandværkerne: I kunne roligt gøre Regning paa at faa Penge, køb blot Maskiner, installer dem og sæt jer i Gæld o. s. v., hvis de gøre det, ved jeg ikke, om Staten vil godkende, hvad dette Mellemed gør, og af den Grund fremsætte et Forslag som det, her foreligger. Jeg tror ikke, det er heldigt, man kommer ind paa saadanne Udskejelser fra faste Regler og Fremgangsmaader, og det er den anden Grund til, at jeg har været med til at stille dette Ændringsforslag.

Da det nu er sket, og man rimeligvis ikke kan komme fra det, siger jeg tillige med mine Kolleger: Nu vel, den Million, Husmændene have gjort Regning paa og ment at have Ret til at gøre Regning paa, maa de have; men Kommissionerne eller andre maa vide, at denne Million maa tages af det, de skulde have i det følgende eller de tre følgende Aar, at den ikke uden videre kan tages som noget nyt, men maa tages af den Sum, som er bevilget en Gang for alle. Dette sidste forhindrer ikke paa nogen Maade, at man til næste Aar, eller naar man vil, kan bevilge yderligere en Million til Husmandsloven. Men det forekommer mig rimeligt at imødegaa det uheldige Forhold, at Kommissionerne paa den Maade have engageret Staten, ved at sige: Nu vel, det er sket denne Gang, men maa ikke ske mere, Summen er bevilget denne Gang, men den maa tages af det en Gang for alle bevilgede Beløb; den kan ikke tages ud af Statens Lomme, blot fordi I af Velvillie og Interesse for Sagen ere gaaede for vidt og have lovet Husmændene noget, som I ikke havde Ret til. Det er den Side af Sagen, jeg gerne vil understrege i Tilslutning til det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard). Det er for mit Vedkommende uden ringeste Spor af Husmandsfjendskab, men fordi jeg mener, at det ikke gaar an at komme ind paa saadanne løse og sløre Forretningsmetoder som her, at jeg vil foreslaa, at man følger det Ændringsforslag, vi have stillet, og vedtager det.

Stauning: Jeg er enig med mit Partis Ordfører, det ærede Medlem fra Skanderborg (H. Rasmussen), i hans anbefaling af det foreliggende Forslag. Jeg har kun forlangt Ordet for at gøre en Bemærkning til det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff), som

støttede de tre Højremedlemmers Ændringsforslag. Det ærede Medlem gjorde stærkt gældende, at han vilde ikke gaa med her, fordi han ikke troede, at den Praksis, man her var inde paa, at forhøje et en Gang givet Beløb, vilde blive praktiseret ogsaa paa andre Omraader, overfor Haandværk og Industri f. Eks. Jeg vil da blot minde det ærede Medlem om, at Socialdemokraterne for deres Vedkommende gentagne Gange have stillet Forslag om Forhøjelse af Bevillingen til Udlaan til Motorer og Værkstedsmaskiner, men det ærede Medlems Partifæller have hver Gang støttet Regeringerne i at faa det Forslag stemt ned. Der kunde derfor være Grund for det ærede Medlem til at fremkomme med sine Beklagelser i den Henseende særlig overfor sit Parti og den Gruppe, han slutter sig til. Der er ingen Anledning til af Misfornøjelse over, at Industri og Haandværk ikke have faaet det, som det store Antal Ansøgere kunde berettigede til, derfor at udstrække sin Uvillie mod de Landarbejdere, der her søge en Udvej til at komme ind under noget gunstigere Vilkaar end hidtil. Selv om det ærede Medlem nok saa mange Gange fortæller, at der ikke ligger noget Husmandsfjendskab bagved hans Stilling her, er jeg vis paa, at Folk i al Almindelighed ikke kunne faa andet Indtryk, end at det alligevel er Husmandsfjendskab.

Christiansen: Jeg skal sige nogle faa Ord i Anledning af, at saavel den ærede Ordfører som ogsaa det ærede Medlem fra Skanderborg (H. Rasmussen) citerede nogle af mine Udtalelser ved første Behandling. Jeg skal erkende, at der blev citeret rigtigt, men der blev ikke citeret, hvad jeg sagde i Slutningen af mit Foredrag, og det er det, der er det afgørende i dette Spørgsmaal. Jeg sagde der, at jeg havde den Opfattelse, at hvad vi anvendte forlods nu, kunde blive opsparet i den sidste Periode af den Tid, for hvilken Loven gjaldt. Og jeg begrundede paa et andet Sted i min Tale, hvorfor vi ikke vare saa overordentlig begejstrede for at give større Bevillinger end dem, der ved Loven ere fastsatte. Jeg urgerede her ud fra det Synspunkt, at Fordelingsmaaden syntes at falde saa uregelmæssig, at det fra vor Side ikke kunde synes saa udmærket tiltalende, saaledes som det nu var. Jeg fremførte nemlig, at enkelte Amter fik ved den nuværende Fordelingsmaade indtil Halvdelen af, hvad der bevilges til dette Formaal, medens andre Amter fik en umaadelig lille